

C167 – CUL20

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

19 april 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenstelling van de nationale structuur van sportfederaties, recreatieve sportfederaties en sportverenigingen

1

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenstelling van de nationale structuur van sportfederaties, recreatieve sportfederaties en sportverenigingen

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mensen uit de zeilsport hebben me een vraag gesteld die niet onbelangrijk is. Die sport wordt vooral in Vlaanderen beoefend. Enkele jaren geleden is hun probleem al eens in een actuele vraag aan bod gekomen. In het Staatsblad van 20 februari 2007 verscheen ondertussen het decreet houdende de organisatie en subsidiëring van de sport in de Franse Gemeenschap. In artikel 15 van dat decreet staan een hele reeks erkenningsvoorwaarden waaraan de sportfederaties moeten voldoen. Dat gaat dan onder meer over het feit dat slechts 80 percent van de beheerders hetzelfde geslacht mogen hebben.

Ik wil het echter vooral hebben over punt 18. Daarin staat dat de regering van de Franse Gemeenschap "een federatie of een vereniging" maar kan erkennen "voor zover zij ervoor zorgt dat de nationale structuur waarvan zij, in voorkomend geval, deel uitmaakt, samengesteld is, op het vlak van haar beslissings- en beheersinstanties, uit een gelijk aantal verkozenen uit federaties of verenigingen van de gemeenschappen." Om erkend en gesubsidieerd te worden, moeten federaties en verenigingen er dus voor zorgen dat hun nationale structuren bestaan uit evenveel Franstaligen als Nederlandstaligen.

Dat zorgt voor problemen. Eén gemeenschap legt dat op. Als wij de proportionaliteit opleggen, dan kan niet één federale structuur meer worden erkend. Zo'n federale structuur is echt nodig, want er rusten nog altijd een aantal verplichtingen op de schouders van die Belgische structuren. U zegt dat ook, in een antwoord op mijn vroegere vraag. Op 5 juli 2006 zei u in de plenaire vergadering dat "de Belgische koepel" meestal verantwoordelijk is "voor het op elkaar afstemmen van de agenda's", de organisatie van het Belgische kampioenschap en ook "het selecteren van deelnemers aan internationale wedstrijden". Olympische comités kunnen enkel worden erkend als ze worden georganiseerd door de staten die door de VN zijn erkend. Vlaanderen is dat voortsnog niet. Het Belgisch Olympisch Comité zou bijvoorbeeld ook rechtstreekse betrekkingen kunnen onderhouden met Vlaamse verenigingen, maar dat kan niet als het gaat over de afvaardiging van topatleten. Er rijst dus een probleem.

Mijn enige vraag luidt: wat doen we? In een oud antwoord zei u dat de Franstaligen de fifty-fiftyverhouding zouden opgeven. Dat is niet gebeurd. Integendeel: ze hebben hun standpunt herbevestigd. Hebt u daarover gesproken met uw Franstalige evenknie, de heer Eerdekens? En hoe pakken we de praktische problemen zoals de aanduiding van topatleten aan?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, zoals de heer Loones kan ik niet anders dan me ten zeerste verbazen dat men vanuit Wallonië unilateraal kan beslissen hoe men de beslissings- en beheersinstanties van nationale sportfederaties samenstelt. De heer Loones geeft een goed voorbeeld van een federatie waarvan de meerderheid van de leden Vlamingen zijn. De toepassing van de beslissing van de Franse Gemeenschapsregering op zo'n federatie is bijna surrealistisch.

Naast de terechte vragen van de heer Loones vraag ik me af of zo'n beslissing überhaupt mogelijk is. De belangrijkste vraag van de heer Loones staat evenwel boven zijn eigenlijke vragen: wat als we in een Vlaams decreet zouden bepalen dat die federaties pas worden erkend als ze deel uitmaken van een nationale koepel die proportioneel, volgens het aantal aangesloten leden van de federaties, is samengesteld?

Het is op zich misschien een provocatieve vraag. In feite is die vraag wel terecht. In Wallonië kan men dergelijke beslissingen altijd zonder problemen nemen, maar als wij in Vlaanderen zo'n beslissing zouden nemen, zou dat aan de overkant van de taalgrens veel protest oproepen.

Ik heb ook een paar praktische vragen. Kunnen Vlaamse federaties hiertegen een klacht indienen? Indien ja, maken zij kans op slagen? Zult u iets ondernemen om hier wat orde op zaken te stellen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Vooraleer ik op de vragen antwoord, wil ik eerst het kader schetsen en nader ingaan op enkele opmerkingen. De bepaling opgenomen in het decreet van de Franse Gemeenschap van 8 december 2006, artikel 15, 18°, waarin gesteld wordt dat een federatie slechts erkend kan worden indien zij "ervoor zorgt dat de vaste structuur waarvan zij, in voorkomend geval, deel uitmaakt samengesteld is, op het vlak van haar beslissings- en beheersinstanties, uit een gelijk aantal verkozenen uit federaties of verenigingen van de gemeenschappen" is niet nieuw.

In het decreet van de Franse Gemeenschap van 26 april 1999 tot organisatie van de sport in de Franse Gemeenschap werd in artikel 15, 18° reeds een identieke bepaling opgenomen: de sportfederatie wordt slechts erkend indien zij “ervoor zorgt dat de nationale federatie waarvan zij desgevallend een samenstellend deel is, ingericht zou worden op het vlak van haar beslissingen en beheersstructuren uit een gelijk aantal gekozenen die uit de communautaire federatie komen”. Door deze bepaling in te lassen heeft de Franse Gemeenschap ervoor willen zorgen dat de numerieke minderheid van de Franstalige sportbeoefenaars in het merendeel van de sportfederaties niet zou leiden tot het hebben van geen of weinig beslissingsmacht in de nationale koepel.

Gelet op de specifiek omschreven en beperkte taken van de nationale koepel, met name het zorgen voor de coördinatie tussen de twee liga's, de organisatie van nationale competities en de internationale doorstroming, is deze eis van de Franse Gemeenschap verklaarbaar, aangezien zij anders door haar minderheidspositie voortdurend volledig buitenspel kan worden gezet.

De heer Jan Loones: Het gaat wel over nog een bijkomende taak. Naast de coördinatie en de organisatie van Belgische kampioenschappen betreft het ook het aanduiden van de topatleten en van de deelnemers aan internationale wedstrijden. Dat is het specifieke probleem. Dat is een derde taak van de Belgische koepel.

Minister Bert Anciaux: Ik banaliseer het niet. Ik zeg alleen dat dat de taken zijn. Als de Franse Gemeenschap dit niet doet, zitten zij daar mogelijk voortdurend in een minderheidssituatie, waar zij strikt genomen geen beslissingsmacht zouden hebben. In de praktijk stellen we vast dat de pariteit toegepast wordt in de algemene vergadering en de raad van bestuur van de koepels en dat doorgaans een voorzitter en een ondervoorzitter van een andere taalrol elkaar regelmatig afwisselen.

Gelet op onze huidige staatsstructuur en de toewijzing van de bevoegdheid Sport aan de gemeenschappen, is het ook logisch dat er een verschillende regelgeving ontstaat in de verschillende gemeenschappen. Indien nu in Vlaanderen zou worden ingeschreven dat sportfederaties – of meer specifiek unisportfederaties – slechts kunnen worden erkend indien zij in de nationale koepel proportioneel zouden zijn vertegenwoordigd, komt men tot een situatie waar geen enkele unisportfederatie nog kan worden erkend, noch in de Vlaamse, noch in de Franse Gemeenschap. Op die manier maken we de erkenning van de Vlaamse en de Franstalige federaties door de gemeenschappen immers net afhankelijk van die nationale koepel. Dat zou absurd zijn.

Gelet op de sterkte van de Vlaamse sportfederaties, zowel numeriek, organisatorisch als financieel, wordt aan de nationale koepel slechts die bevoegdheid toege-

kend die absoluut noodzakelijk is voor de coördinatie van de sportwerking op nationaal vlak en voor de internationale doorstroming. De pariteit dient strikt genomen geen remmende werking te hebben voor de Vlaamse topatleten. De selectiecriteria voor internationale wedstrijden moeten volgens mij door elke nationale koepel objectief en op voorhand vastgelegd worden, los van elke taalrol.

In de praktijk, zo ervaar ik, slagen de Vlaamse sportfederaties erin om doorgaans erg pragmatische oplossingen te vinden voor hun samenwerking met de Franstalige liga binnen de nationale koepel.

Op uw eerste specifieke vraag luidt het antwoord ‘neen’: minister Eerdekens heeft mij niet geraadpleegd bij de opmaak van het nieuwe decreet op de sportfederaties in de Franse Gemeenschap. Omgekeerd ga ik dat ook niet doen als ik het Vlaamse decreet wil aanpassen. Het hoort nu eenmaal bij de autonomie van de gemeenschappen om de eigen regels te bepalen. Het omgekeerde zou een aantasting van die autonomie betekenen.

Ik wil er nogmaals op wijzen dat de bepaling in het decreet van februari 2007 inzake de nationale koepels helemaal niet nieuw is en ons vanzelfsprekend strikt genomen op geen enkele manier bindt. Het is een vrije keuze van de Vlaamse federaties om zich als dusdanig te verbinden in die nationale koepels, maar het decreet is vanzelfsprekend niet bindend voor onze federaties.

Voorlopig ga ik nog niets ondernemen omdat daarover geen enkele klacht is binnengekomen van de Vlaamse sportfederaties. Het is pas als die Vlaamse federaties gehinderd zouden worden in hun werking dat ik kan en zal optreden, bijvoorbeeld door naar het Arbitragehof te stappen.

Begrijp me nu ook niet verkeerd. Dit antwoord betekent helemaal niet dat er geen of een slecht contact zou zijn met mijn collega van de Franse Gemeenschap. Uitgerekend gisteren hebben wij nog samen vergaderd en tussen onze kabinetten is er regelmatig overleg om elkaar te informeren over ieders visie op het sportbeleid en, waar nodig en nuttig, te zoeken naar een praktische en pragmatische organisatie van de sportwerking en het sportlandschap in ons land.

Ik heb dus, gelet op de autonomie, op zich geen probleem. Ik zou wellicht, mocht ik mij in de situatie van de Franse Gemeenschap bevinden, hetzelfde decreet hebben uitgevaardigd.

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mijnheer de minister, dank u voor uw antwoord. Er zit natuurlijk een logica in de

verschillende onderdelen ervan. Wij leggen ons neer bij een situatie waaraan we weinig kunnen verhelpen. Dat gebeurt node, veronderstel ik dan toch, in uw hoofde. En we gaan niet in de tegenaanval. We gaan bijvoorbeeld niet zelf zeggen dat er proportionaliteit moet zijn. Ik heb daar ook in essentie voor de meeste gevallen geen probleem mee.

Ik heb er wel een probleem mee als dit zou leiden tot praktische problemen op het terrein. Ik denk dat u een klacht mag verwachten. Ik heb hier een tekst, die ik niet zal voorlezen, over de blokkering van de normale werking van topatleten. Ik heb deze tekst vanuit een van de federaties. Er zijn geen goede Franstalige zeilers. Maar bij internationale vertegenwoordigingen kan men, gezien de Belgische fifty-fiftybeheersstructuur, niet komen tot een aanduiding van enkel Nederlandstaligen of Vlamingen. Dat heeft uiteraard altijd ook financiële repercussies. Erkenning en aanduiding leiden meteen tot beurzen, opleidingsmogelijkheden enzovoort. Ik ken vanuit het terrein enkel de situatie van de zeilers: daar is er voor 5 percent Franstalige clubs en vertegenwoordigingen een verdeling op basis van 50 percent. Daar zullen problemen van komen.

Dit is, mijnheer de minister, toch geen gezonde situatie. Dit leidt ons tot veel meer diepgaande conclusies, maar dat is niet voor deze vergadering. Het gaat dan om rechtstreekse contacten met het Internationaal Olympisch Comité enzovoort. Wij kunnen toch voor onze topsport niet afhankelijk zijn van mogelijke willekeur vanuit een andere gemeenschap. Dat zal later nog wel ter sprake komen.

Ten slotte wil ik toch zeggen dat u in 2006 had verwacht dat het decreet niet zou worden gehandhaafd. Toen hebben we er ook over gesproken. U zei toen dat die verplichting op een bepaald ogenblik werd opgelegd. Toen had u nog de hoop dat dit langs Franstalige kant niet zou worden gehandhaafd. Ze zijn daar toch wat slimmer – anderen zullen zeggen: koppiger – geweest dan u had verwacht.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, u legt zich dus neer bij de situatie zoals zij nu bestaat. Ik begrijp dat u enkel naar het Arbitragehof zult stappen als een van de federaties een klacht zou indienen. Zo heb ik het begrepen.

Uiteraard zijn er in de verschillende gemeenschappen verschillende regelgevingen, het zou er nog aan mankeren. Maar dat mag op zich niet betekenen dat een voor Vlaanderen nadelige regelgeving unilateraal vanuit één gemeenschap wordt opgedrongen. Ik ben van mening dat de Vlaamse minister van Sport de taak heeft om er op toe te zien dat de Vlaamse sportfederaties binnen het

Belgische kader zeker niet worden geminoriseerd. En dan heb ik het over het heel specifieke feit van de aanduiding van internationale topatleten.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Vanzelfsprekend zullen en moeten wij optreden en de betrokkenen met alle mogelijke middelen ondersteunen indien zou blijken dat nationale koepels andere criteria hanteren dan criteria die louter en alleen gebaseerd zijn op topprestaties. Dat is vanzelfsprekend. Ten tweede: in de praktijk is het zo dat de nationale koepels vaak de aanduiding doen voor deelname aan internationale manifestaties. Ik ben er echter van overtuigd dat dit wettelijk niet zo hoeft te zijn. Maar dat is nog een andere aangelegenheid. Indien er zich ooit een dergelijk conflict zou voordoen, zal een van de mogelijke maatregelen moeten zijn dat wij met de internationale organisatie zelf rechtstreeks contact opnemen. Daarin moet ook het BOIC zijn verantwoordelijkheid kunnen opnemen. Wat dan misschien het probleem alleen maar verlegt.

Ik zeg u nogmaals dat wij ons niet hoeven neer te leggen bij deze eenzijdige maatregel. Wij zijn daardoor ook niet gebonden. Ik heb op dit ogenblik vanuit geen enkele Vlaamse federatie de vraag ontvangen om die overeenkomst te herzien. Zij hebben die overeenkomst zelf gemaakt bij de samenstelling van de raad van bestuur in de algemene vergadering van de nationale koepel. Daarover beslissen ze in vrijheid zelf. Dat is de vrijheid van vereniging. Als ze zich daartegen zouden verzetten omdat het leidt tot een wafelijzerpolitiek over de taalgrens heen, zoals in het verleden zonder enige twijfel is gebeurd, dan zal ook ik me daartegen verzetten. We zullen dan actie ondernemen. Die tijd moet definitief voorbij zijn. De wijze waarop de nationale koepels samengesteld zijn, is minder belangrijk, op voorwaarde dat het geen schade berokkent aan de belangen van de Vlaamse federaties. Zeggen dat ik me daar zomaar bij neerleg, is niet juist. Het is ook wel de verantwoordelijkheid van de federaties.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
